

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 BEZÁNYI-THURÓCZY FLÓRA:
AUTENTIKUS TÁNC ÉS MESÉS ZENE:
AZ IFJÚ SZIVEK TÁNCSZÍNHÁZ
VARÁZSLATA A MI KIS FALUNKBANI!
- 3 KOZSÁR ZSUZSANNA:
EGY LÁNC SZEMEI
- 4 BRUTOVSZKY GABRIELLA:
„MI IS AZ EMBERI ÉRTÉKEK FENNMARADÁ-
SÁÉRT KÜZDÜNK NAP MINT NAP”
INTERJÚ BÁSTI ANDREA SZÍNÉSZNŐVEL,
DRÁMAPEDAGÓGUSSAL
- 6 KUKLIS KATALIN:
MŰVÉSZET ÉS PEDAGÓGIA
MEZSGYÉJÉN – SZÍNHÁZ
ÉS NEVELÉS SZLOVÁKIÁBAN
- 9 N. TÓTH ANIKÓ:
MŰSORKÉSZÍTÉS, SZÍNHÁZSZÁS
AZ ISKOLÁBAN
- 18 SCHULCZ PATRIK:
AZ OKTATÁSI RENDSZER
SZEREPE A MUNKAERŐPIACI
FOGLALKOZTATHATÓSÁGBAN
- 21 CSICSAY ALAJOS:
KIKNEK A KEZÉBE KERÜLT
AZ OKTATÁSPOLITIKA? (3. RÉSZ)
- 23 BÓNA FRIDERIKA:
A PILÓTAFAZONÚ
NAPSZEMÜVEG MÖGÖTT
- 27 BEZÁNYI-THURÓCZY FLÓRA:
A MODERN TÁRSASJÁTÉKOK
FÉNYKORÁBAN ÉLÜNK!
HÉT (+1) TÁRSASJÁTÉK, AMIT
MINDENKÉPP ÉRDEMES BEPAKOLNI
EGY (OSZTÁLY)KIRÁNDULÁSRA!
- 30 SÖNFFELD MÁTYÁS:
A ZENEBAITYU ÉLMÉNYPROGRAM
AZ ÓVODÁBAN ÉS AZ
1-2. OSZTÁLYBAN (6. RÉSZ)
- 33 CSICSAY ALAJOS:
KÖRÜLÖTTÜNK LÉVŐ
ÉLŐVILÁGOK (3. RÉSZ)
- 35 BALOGH KINGA:
A HELYES TESTTARTÁS ÉS
A PSZICHOLÓGIAI EGÉSZSÉG
- 36 RADICS RUDOLF:
TRANSZKULTURÁLIS TEREK
- 37 ISKOLAHÍREK

KOZSÁR ZSUZSANNA

EGY LÁNC SZEMEI

Kamaszkoromban nagyon vágytam rá, hogy részt vehessek egy színjátszó csoport munkájában. A mi gimnáziumunkban azonban nem volt ilyen. Az ipariban volt. A híres kassai ipariban, a nem kevésbé híres IKSZ csoport. Nyolcadikosként komolyan mérlegeltem, hogy elég erős-e a színpad utáni vágyam ahhoz, hogy legyőzze a műszaki tantárgyak iránti averziómat és azt a szintén nagyon zavaró ténytet, hogy édesanyám az ipari egyik igazgatóhelyettese. Úgy döntöttem, színpad utáni vágyam azért ennyire nem erős. Pedig micsoda jó kis színdarabokat vittek színre akkoriban az iparisták! A Liliomfit, a Szentivánéji álmat és másokat, valódi színpadi műveket, igazi szerepekkel, igazi jelmezekkel, egy alapiskolás szájítatva nézhette ezeket és irigykedhetett.

Én mégis a kassai gimnáziumba jelentkeztem, és aztán elsőként elugrottam az ottani irodalmi színpad egyik próbájára.

Pár perc után fejvesztve menekültem onnan. A látott jelenetben egy második lány öregasszonyos nagykendőben épp valami művirágcsokrot helyezett valami szobor lábához, és közben a szereplők azt kántálták, hogy „hála, dicsőség a hősnek”. Ennyi elég volt, hogy a színpadi jelenletnek ezt a formáját ne akarjam gyakorolni.

Aztán harmadikban mégis tagja lettem ennek az irodalmi színpadnak. A *Görög Ilona* című népballadát dolgoztuk fel, és az nem derülhetett ki, vannak-e egyáltalán színjátszó képességeim. Énekeltünk, táncoltunk, én még a nyakamban lévő dorombot is megszólaltattam. Más egyéni játéokra nem volt lehetőség.

Ekkor már tudtam, hiszen megtapasztaltam, hogy a színjátszás csapatmunka. Egymás iránti alázattal, tenni akarással, odafigyeléssel. Énekelni, táncolni, versrészleteket mondani, de úgy, hogy csak egy vagyok a sok között. Helyettesíthető vagyok és felelhető is. De egyszer még majd megmutatom!

Az „egyszer még majd” csak felnőtt koromban jött el, néhány évvel ezelőtt. Amikor tagja lettem a kassai (felnőtt) színjátszó csoportnak. A rendező az a hajdani második lány volt, Bodon Andrea, aki már több mint két évtizede vezet sikeres diákszínjátszó csoportot, a KGSzT-t, és kedve támadt a felnöttekkel is próbát tenni.

A felnőtt csapat minden tagja nagyjából egyforma súlyú szerepet kapott. Úgy is mondhatnám, jelentősebb mellékszerepet. Megmutathattuk. Borisz Akunyin *Sirály* című darabjában.

És megint csak rá kellett jönnöm, hogy a színjátszás csapatmunka. Hiába van meg a magam fontos jelenete, ahol megcsillanthatom minden képességemet. Ott is társaim vannak, akik figyelnek, segítik a játékomat, aláhúzzák a maguk jelenletével az én fontosságomat. Hogy aztán a következő jelenetben visszaadjam nekik ugyanezt. Én legyek az, aki őket segíti, aki az ő fontosságukat hangsúlyozza. Jelen kell lennem. Akkor is, ha nincs szövegem. Akkor is, ha nincs mozgásom, csak, mondjuk, ülök a sarokban. Jelen kell lennem akkor is, ha tudom, hogy a nézők majd nem engem figyelnek, mert az adott pillanatban más van reflektorfényben, én éppen csak élő díszlet vagyok, vagy van valami alig észrevehető nonverbális reakcióm valaki mondatára vagy cselekedetére.

Csapat vagyunk, egy lánc szemei, csak együtt, összekapcsolódva van értelme a színpadi jelenletünknek.

Ahogy a mindennapokban is sokszor valahonnan a háttérből kell valakit támogatnunk, segítenünk. Jelen lennünk az életében, ha nem is jár érte taps és reflektorfény.

Ez a tapasztalat ma már tudatos, nem ösztönös. De az élmény, amelyből született és tudatossá formálódott, a diákszínjátszásból fakadt még hajdanán.